

T-86. – A KÜLDETÉS

„Nem ti választottatok ki Engem, hanem Én választottalak ki titeket, és arra rendelvelek, hogy elmenjete és gyümölcsöt teremjete, és gyümölcsötök megmaradjon, hogy bármit kérte az Atyától az én nevemben, megadja nektek.” (Jn.15,16)

Január 25-én van **Szent Pál** megtérésének napja. Ez az esemény olyan nagy jelentőségű, hogy az Egyház külön megemlíti, mert Szent Pál esetén keresztül az Úr a maga „többszintű” és gondos nevelését is bemutatja.

Jézus, a Mester a mindennapi élet több területéről hívott maga mellé tanítványokat. Első tanítványai egyszerű halászberek voltak, mint Péter, akit később minden emberi gyengesége mellett is az Egyház fejévé tett. De kiválasztotta Simont, a zelótát, akit a testet-lelket pusztító leprából gyógyított ki és tette apostolává, vagy Mátét, a „pénzembert” is. ... **Valamennyien egyszerűek voltak, különböző mesterséget űzve, de érző szívvel élők, tanulatlanok, akiket Jézus nevelt fel, és olyan lelki-szellemi érzékenységgel, ismeretekkel és tudással látott el, amelyeket a legjobb farizeusi iskolában sem sajátíthattak el.**

Jézus ment egyik vidékről a másikra – mondhatjuk úgy is, hogy élte a korabeli tanítók életét, és életvitelével mutatta a helyes életszemléletet –, és a közben adódó eseményeket olyan módon kezelte, hogy „az maga volt a Tanítás”. Így tanítványait „gyakorlatban nevelte”.

Jézus „viselkedése” és szavakkal is kifejezett, mindennapokban megélhető **evangéliumi tanítása az emberi élet istenszerető gyakorlatát mutatta.** Miközben a Tízparancsolat szerint élt, olyan magas szintű szellemi tanításokat adott át egyszerű szavakkal kifejezve, hogy a tanulatlan emberek is felfogták, ha nem is értelmükkel, de szívükkel mindenképp megragadták. **Jézusnál a gyakorlat és az evangéliumi tanítás egyensúlyban volt,** a tanítványok számára e két dolog egymást kiegészítette, és ezt megérezték azok is, akik csak hallgatták Őt. Mert **„nem úgy tanított, mint a farizeusok és az írástudók, hanem úgy, mint akinek hatalma van!”** --- Így is akadt olyan gondolat, aminek belső lényegét az egyszerű tanítványok nem értették, azokat pedig kifejtette a számukra: **„Példabeszéd nélkül nem tanított, tanítványainak azonban mindent megmagyarázott.”** (Mk.4,34)

Mindezek mellett Jézus, Aki belelátott a lelkek legmélyére is, Ő, Akinek egyedül joga lett volna az emberek felett ítéletet mondani, **Ő nem ítélkezett, hogy példájával „ítélkezés-mentességet” tanítson.** Tudta, rajta kívül senki nem láthat bele úgy a másik ember lelkébe, életébe, motivációiba, mint az **Emberfia, az, Aki az „Atyával Egy”.**

Jézus ezzel a hozzáállásával a **keresztény büszkeséget csírájában akarta kivonni a tanítványi gondolkozásból, mert a büszkeség olyan tulajdonság, amibe a sötétség szelleme lépten-nyomon belekapaszkodhat.**

Szent Pál azonban kilóg a sorból. Nem csak azért, mert őt később hívta szolgálatra az Úr, és nem tartozott a 12 közé – fellépése csak Jézus mennybemenetele után történt –, hanem azért is, mert Saul az önmaga **hitbéli túlfűtöttségében megfélemedezett a Tízparancsolat ötödik, „Ne ölj!” parancsolatáról,** ami pedig Mózes óta Törvényként létezett. (Ezért is vitték a főpapok Jézust Pilátus elé: a helytartó római, ő megöletheti Jézust.) **Saul tanult, büszke farizeusként erőszakosan kergette, üldözte, sanyargatta a keresztényeket. Úgy gondolta, joga van börtönbe vetni, megölni azokat, akik másképp gondolkoznak a hit dolgában...**

Saul éppen tüzes természetéből és **tanultságából is fakadó büszke túlbuzgósága** miatt hitte azt, hogy mindenben igaza van, úgy végezte a „feladatának vélt” dolgát. Egy angyalszárny suhintása azonban szó szerint és képletesen is „**lelőkte a magas lóról**”. **Amiben a fiatal farizeus addig nem hitt, azt egy pillanat alatt megtapasztalhatta.**

Isten Tervében azonban helye volt Saulnak, mert a **tanultabb rétegek számára is kellett egy földi törvényeket is ismerő apostol, aki nem csak népének fia, hanem „római” is.** Olyan, aki érvelni tudott, ismeretekkel rendelkezett, sőt, még az akkori földi törvények szerint a római állampolgársága miatt nem is ítélték el egyszerűen, mint más tanítványokat, és nem mondhattak addig ítéletet fölötte, amíg „**el nem jött az ideje**”. --- **Az Úr** tehát más úton-módon ugyan, mint a többi apostolt, de „**felnevelte**” a Saulból megkeresztelkedett Pált is az apostoli küldetésre, és ő is ugyanúgy megkapta a megbízást, mint a többiek: **„Menjete az egész világra, és hirdessétek az Evangéliumot minden teremtménynek. ... A híveket ezek a jelek fogják kísérni: A Nevemben ördögöket űznek, új nyelveken beszélnek, kígyókat vehetnek a kezükbe, és ha valami mérget isznak, nem árt nekik. Ráteszik a kezüket a betegekre, és azok meggyógyulnak.”**

Amilyen buzgó farizeus volt korábban Saul, ugyanolyan buzgó apostollá vált Pál is, és a későbbiekben ugyanezt tette, amit a többi apostol: Ha nem tudott tanítványai mellett lenni, levélben „nevelgette” őket. **Levelei nem csak hitbéli dolgokról, hanem a mindennapi élet helyes magatartásáról, az üdvösség felé vezető út hétköznapi gyakorlatáról is szólnak.** Jól látható mindez az apostol kiterjedt levelezéséből. --- **Jézus megadta a tennivalókat az apostoloknak, amelyek továbbhagyományozódtak.**

És mivel **az Úr ugyanaz „tegnap, ma és holnap”,** ezért elmondhatjuk, sőt láthatjuk is eredményeiben, hogy **Jézus ma is nevel „tanítványokat”, csak ma másképpen teszi, mint 2000 évvel ezelőtt.** Módszere jobban hasonlít ahhoz, ahogy Szent Pált nevelte, hiszen nem testben van jelen közöttünk, emberek között, hanem Szentlelke Hatalma által tanít és nevel, és az előbb idézett „küldetési” szavak a mai tanítványoknak is szólnak! Előfordult, hogy olykor megjelenítette Önmagát (sőt, ezt ma is megteszi) néhány misztikus előtt egy-egy rövid dőre, de ez is mindig céllal történt, az Ő szuverén elképzelése szerint.

A feladat azonban a mai apostolok számára sem kisebb, mint egykor. Jézus a mai tanítványait is ugyanúgy felneveli, mint ahogy azt Szent Pállal tette, és oda küldi őket, ahová Ő Maga szándékozik menni. Ahová küld, ahová mennek a mai tanítványok, oda megy Ő is velük. **Mert a „munkát” (gyógyítást, szabadítást, tanítást stb.) Maga az Úr végzi! A tanítvány – ha „IGAZI(!)” - csak a látható forma, ő „csak” Krisztushordozó!**

Egy alkalommal így szólt az Úr: „**Nem az az érdekes, hogy hová küldelek, hanem az a fontos, hogy Kit viszel magaddal!**” – Ezzel Jézus ma is az „**ítélkezés-mentességet**” tanítja, mert minden lelket meg akar menteni, és tanítványaitól is ezt a magatartást várja.

Ennek érdekében: „**Isten némelyeket apostolokká, másodszor prófétákká, ismét másokat tanítókká tett. Adott továbbá csodatevő hatalmat, gyógyító erőt, segítőkézséget, kormányzóképeséget, különféle nyelvadományt (és a beszédek magyarázatát.)**” (1.Kor.12,28) – A Szentírásban használt múlt időtől függetlenül Jézus, a Mester ma is ezt teszi, ma is így tanít.

Az elmúlt alkalommal az üzenet úgy szólt, hogy az Égre írt jelek szerint Isten a mai nemzedéknek – akikkel együtt harcol az Új Földért, azok között – szétszítja az elmúlt idők szentjei által megtermelt értékeket, szellemi kincseket. Ez pedig csak úgy lehetséges, ha az ember hagyja magát felnevelni a feladatra, vagyis igyekszik „Krisztushordozóvá válni”, hogy Ő működni tudjon rajtunk keresztül. --- Ez az igyekezet az, amit úgy hívunk, hogy küldetés, hivatás, apostolkodás.

A mai tanítványok, apostolok nevelési folyamatában az örökérvényű **Szentírásban foglaltak Igazsága** a mértékadó szellemi vonalvezetés. A mindenkor szentek szinte tökéletességre fejlesztett egyes emberi tulajdonságai (bátorság a vértanúságig, evangelizációs készség működtetése, Isten Igazságáért vívott nemes küzdelem, tökéletes Ráhagyatkozás, végsőig menő hitbéli kitartás stb.) **a földi életben is megélhető mintát** adnak a mai kor embere számára. Isten Szentlelke viszont mindezeket **összefogva**, és a mindennapi élet kulturális tanultságával, ismereti tudásával, és egyéb megértési szintjeivel, valamint a jelen kor történelminek is mondható eseményeivel **összehangolva adja vezetését** az elvégzendő feladatokhoz.

Isten – a korunk követelményei alapján – **tudatos, szabadakaratú döntéseket vár mai tanítványaitól**, és ez egyúttal azt is jelenti, hogy ahhoz, hogy valaki a tanítványi szerepet be tudja tölteni, hogy az Úr megérinthessen rajta keresztül másokat, ahhoz az illetőnek bizonyos *ismeretekkel is kell rendelkeznie, Istenre hangolt életet kell élnie, és önálló, felelősségteljes döntőképeségűnek is kell lennie.* Nyitott szív és elme, kitartás és bátorság kell hozzá. Szerencsés, aki így nevelkedett, de aki nem, annak is törekedni kell e tulajdonságok kialakítására és megtartására.

Amikor egy „**megszólított**” lelke „**IGENT**” mond a feladatra, az Úr felneveli őt a Maga Terve szerinti feladatra, egészen az üdvösségig. Mert Isten komolyan veszi az Ígéretét: „**Akiket előre erre rendelt, azokat meg is hívta, és akiket meghívott, azokat megigazulttá is tette, akiket pedig megigazulttá tett, azokat meg is dicsőítette.**” (Róm.8,30) – És mivel Isten komolyan veszi Önmagát, komolyan számít földi tanítványára is!

Ha egyszer valaki (mint Szűzanya-Mária) egyszer „Igent” mondott Istennek, azt nem lehet megmásítani, végig kell vinni a feladatot, a meghívás minden örömeivel és fájdalmaival, minden sikerével és tuskés sikertelenségével is, még ha mégoly nehéz is! Folyamatosan törekedni kell az Isten Akaratára figyelve, a „*tőlünk telhető lehető legjobbat*” kihozni mindenből, miközben el kell ismerni, hogy az nem mindig sikerül. Ennek ellenére tudatában kell lennünk annak is, hogy **Elődeink, szentjeink eddig megtermelt értékeit szétszórni nem szabad, építőkövek, téglák azok, amelyekre léphetünk!**

Egy anyagi tanítás így tanít: „**Nem a halál a rossz, csak az el nem végzett feladat!**” – vagyis, ha valaki „dolgavégezetlen”, Isten megbízását elhanyagolva, úgymond „üres kézzel” áll élete végén Isten elé.

Éppen ezért: **NAGY FELELŐSSÉG VAN A MAI VEZETŐKÖN!** Akikre lelkek sorsát, vezetését, irányítását, lelki üdvét bízta az Úr, azoktól sokat is kér számon! --- Különösen **lényeges ezt most a „hitehagyás idején”** kiemelni, amikor „Égi hatalom és földi hatalom” összekeveredni látszik, és alig-alig működik a Szentlélek Megkülönböztetés képessége. Jó példa és erősen figyelmeztető itt is a Szentírás: „**Jézus azt felelte (Pilátusnak): „Semmi hatalmad sem volna felettem, ha onnan Felülről nem adatott volna neked. Ezért annak, aki Engem kezedbe adott, nagyobb a bűne!”** (Jn.19,11)

Szent Fausztina pedig így ír erről: „Az Úr közölte velem, hogy a választott lelkek között különösen kiválasztottak is vannak, akiket nagyobb szentségre hívott meg, ... akikről Isten több szeretetet vár el, mint a többiekől... Az ilyen lélek megérti Isten hívását, mert Isten ezt bensőleg megéreztetni vele. Követheti ezt a hívást, vagy sem. A lélektől függ, hűségesen követi-e a Szentlélek vonzását, vagy ellenáll neki.

Láttam azt a helyet a tisztító tűzben, amely ezeknek a lelkeknek szolgál a mulasztásuk miatti bűnhődésre. Ez a legsúlyosabb kín minden szenvedés közül. Az Istentől különlegesen megjelölt lélek mindig az marad, akár az égben, akár a földön vagy a tisztító tűzben. Az égben más lélekhez viszonyítva nagyobb dicsőség, szentség, Isten mélyebb megismerése jellemzi. A tisztító tűzben viszont nagyobb fájdalom, mert Isten mélyebb megismerését s az Utána való vágyódást kapta osztályrészül. A pokolban is jobban fog szenvedni, mert jobban ismerte Őt, Akit elhagyott. Az Isten szeretete által megjelölt lélek stigmája kitörölhetetlen. (N.1556)

IMA: Drága Jézusom! Egész szívemmel, minden szándékommal készen állok Akaratod szerint élni és cselekedni. Add meg nekem azt a bátorságot, erőt, ismereteket, hogy úgy terjesszem Igazságod, hogy a lehető legtöbb lelket eljuttassam Hozzád. Helyezz engem Szent Szívedbe és boríts be engem drága Véreddel, hogy elteljek Kegyelmeiddel. Drága Ajándékaid pedig tegyenek engem tevékenyvé és örömtelivé a Te dicsőségedre, hogy az Isteni Képmás átragyoghasson rajtam, és megérinthesse azt, akit Magadhoz kívánsz vonzani. – Jézusom, mutass utat, fogd a kezem, bízom Benned, szeretlek! Amen.